

EVA

Eva van Dorst-Smit (42) vertrok in 2011 met haar man Maarten en hun kinderen Phileine en Berend naar hartje Frankrijk. Drie jaar later kochten zij daar een oude wijnboerderij in Saint Georges sur Cher. Hier runnen ze een reclamebureau, vakantiehuis en meubelatelier, waar ze Franse brocante restaureren voor verkoop. Elke maand geeft Eva ons een kijkje in haar leven.

Kleuren fetisj

Als kind al kon er geen dag voorbij gaan zonder dat ik iets aan mijn slaapkamer veranderde. Bed, bureau, kast, alle hoeken van de kamer hebben ze gezien. Mijn bed heeft zelfs in het midden gestaan. Alleen onhandig dat de knuffels telkens van het hoofdeinde vielen. Eenmaal op kamers ging ik los met muurverf. Mijn studentenkamer heeft ieder jaar een andere kleur gehad. Terra, geel, wit, turkoois. Hoogtepunt van mijn kleurentik was wel de Kermit de Kikkergroene keuken van mijn eerste zelfstandige studio in de Amsterdamse Pijp. Daar sleepte ik wekelijks kleurrijke spreien en kussens van de Albert Cuijpmarkt naartoe. Nu ik in Frankrijk woon is het er niet minder om geworden. Door onze eeuwenoude wijnboerderij en vele bijgebouwen ben ik in het Walhalla van do it yourself-projecten beland. Helaas heb ik nog steeds slechts twee handen, en nog minder tijd voor alle projecten die voornamelijk in mijn hoofd zitten.

Ik wil de voorgevel van het woonhuis restaureren. De façade is lelijk dichtgesmeerd met cement. Zonde, want alle schuren en stallen hebben die mooie, blonde, zichtbare steentjes. Die steensoort noemt men hier 'tuffeau', en zo heet onze mini Beagle nu ook. Mijn eerste oplossing voor de voorgevel was hem te schilderen in hetzelfde beige als de tuffeaukleur. Toch is dat niet hetzelfde. Oplossing twee was een wilde wingerd te laten klimmen. Wat kost dat een tijd! Geduld is niet bepaald een van mijn beste competenties. Afbikken dus, al dat cement. Monnikenwerk, maar ik ben mij mentaal aan

het voorbereiden. Ook wil ik in de achtertuin oude wijnstokkenpaaltjes van de wijnboer opnieuw gebruiken. Angstig liggen ze klaar voor de brandstapel, maar ik ga ze redden. Ik kan niet wachten om ze eigenhandig in de tuin te slaan en daarna aan elkaar te verbinden met ijzerdraad. Mooi toch? Kippetjes erbij. Ik zie het al voor me.

En dan die kleuren fetisj? Alles heb ik al geschilderd in huis. Alleen, we wonen vier jaar in deze wijnboerderij en de hoge

'Mijn campagne voor lichtgrijze staldeuren is al begonnen. Manlief zwicht bijna! Geloof me, deze metamorfose komt eraan'

ronde schuurdeuren en staldeuren zijn nog steeds lelijk groen. De vorige eigenaar, een stokoude man die ik onlangs binnenliet, toonde mij zwart-wit foto's van 1950. Hij vertelde dat de schuurdeuren vroeger zachtgrijs waren en dat is veel charmant. Mijn campagne voor lichtgrijze staldeuren is dus begonnen. Manlief zwicht bijna! Telkens hang ik een kleurstaaltje bij de deur en kijk

ik hem smekend aan. Geloof me, deze metamorfose komt eraan. Iets groter dan een studentenkamer, maar hé, dan heb je ook wat.

Afgelopen winter moest ik mij beperken tot binnen. Het slachtoffer werd een bruine vitrinekast. Deze is nu $\frac{3}{4}$ wit geschilderd en $\frac{1}{4}$, bovenaan, zachtroze, precies op de lijn van de lambrisering van de muren. De kast heeft als het ware een schutkleur gekregen, en valt weg tegen de witte lambrisering en zachtroze muur. Snap je die? Mijn kameleon kast! Zal ik dan ook meteen de rode plafondbalken gaan witten? Of zal ik deze zomer toch eens de gang opruimen met off-white?